

Володимир ДМИТРЕНКО

6 та 7 жовтня у Франції відбувся перший чемпіонат світу з бойового самбо. Місцем проведення змагань став суперсучасний спортивний комплекс у курортному містечку Рокі Брін на узбережжі Середземного моря.

На перший чемпіонат прибули 18 команд з Європи, Північної Америки та країн СНД. 170 спортсменів змагалися у семи вагових категоріях. А правила були встановлені доволі жорсткі: дозволялися практично всі прийоми, крім ударів у пах та життєво важливі частини тіла. Час поединку — п'ять хвилин, фінального — шість. Суддя може зупинити бій за умови нокауту, нокауту або «неактивного становища». Особливим сюрпризом для учасників змагань став до-

звіл завдавати удари в захваті. Спортсмени були одягнені в традиційний одяг самбістів — куртки, труси та борцівки. Із захисної амуніції за бажанням дозволялися шоломи, обов'язково бандажі та капі. Рукавички використовувалися максимально жорсткі.

На чемпіонат господарі турніру виставили збірну команду з карате, американці і канадці привезли спортсменів з боїв без правил, СНДівці — самбістів та рукопашників. Серед учасників було чимало титулованих бійців. У французів — чемпіон Європи з карате, американці зі змішаним почуттям побоювання та поваги поглядали на канадця радянського походження 36-річного Ігоря Якімова. Наш колишній співвітчизник уже років з двадцять живе у Канаді і присвятив себе боям без правил. За цей час він став одним з найвідоміших та найвпливовіших представників цього виду двобою у Північній Америці. Якімов має власну школу, видає книги та відеока-

сети про бої без правил, словом, займається справжнім бізнесом.

Честь України захищав єдиний спортсмен. У ваговій категорії до дев'яноста кілограмів був заявлений 27-річний майстер спорту Михайло Руденко — капітан міліції, заступник начальника слідчого відділу Солом'янського райуправління столичної міліції. Федерація самбо не випадково зупинила свій вибір саме на ньому. До 1993 року Михайло виступав за збірну команду України з дзюдо, а останні два чемпіонати МВС з рукопашного бою виграв, як-то кажуть, в одні ворота.

За іронією долі Руденко опинився в одній ваговій категорії з чемпіоном Європи з карате та грозою турніру Якімовим. Американські бійці без правил, також здебільшого вихідці з Союзу, підбадьорювали нашого співвітчизника і підказували — ні в якому разі не завдавати удари ногами вище пояса — Якімов не прощає високо підняту ногу. Взагалі спорт-

сменам виявилось досить легко спілкуватися між собою. Виняток становили французи та італійці.

До півфіналу Михайло дійшов порівняно легко, всі його суперники були подолані менше, ніж за хвилину. А от далі — бій з Якімовим. Канадць був настільки впевненим у своїх силах, що вийшов на килим без захисної амуніції. Неквапливі рухи та гордовитий погляд мали внести смуток у душу українця. Проте результат бою вирішився наприкінці першої хвилини. Маневрування канадця закінчилися точним і потужним ударом Михайла у голову суперника — маваші. Якімов устояв на ногах, але рефері відкрив рахунок — нокаунт. Бій вийшов ефективним і красивим. Він тривав до кінця, але весь час, що лишався, ініціатива цілком була на боці українця. Після бою Якімов подякував Михайлові за науку і запросив до себе в гості. Американці ж оточили Руденка і все просили повторити той самий удар.

У фіналі на Михайла очікував чемпіон Європи з карате. Коли суперники вийшли на килим, француз, як у кіно, двічі ткнув великим пальцем у підлогу: «Юкрейн, Юкрейн», — і за командою рефері з войовничим «кі-ай» кинувся в атаку. «Кі-ай» закінчився через мить на килимі. Так повторилося ще двічі. Чемпіон прийшов до тями лише тоді, коли суддя підняв угору руку переможця. Менше хвилини знадобилося українцеві, щоб злолати каратиста. Після бою француз змінив полярність великого пальця та інтонацію в голосі.

В інших шести вагових категоріях перемогли росіяни. Призери отримали медалі та дипломи. На жаль, призового фонду організатори не передбачили. Наступний же чемпіонат має відбутися навесні 2002 року в Сполучених Штатах, і вже на професійній основі. Американцям дуже сподобалася наша бойова система, і вони висловили сподівання, що наступного разу команда України буде представлена більшою кількістю спортсменів такого рівня, як Михайло Руденко.

Карате нам ні до чого, — ми з козацької землі